

Colofon

Van mannen en meisjes
Eerste druk, maart 2017
© 2017 Xandra Lammers

Paperback ISBN: 978-94-6328-156-0
E-book ISBN: 978-94-6328-143-0

Uitgeverij Boekenbent
www.boekenbent.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of uitgever.

I

De trein denderde ritmisch langs de Hollandse stationnetjes. Terwijl ze zich nestelde in de zon zag ze de sappige weiden met grazende koeien en de witte wolken in een helderblauwe lucht zinnig aan zich voorbij trekken. Ze kneep haar ogen dicht in het zonlicht. Ze dacht aan de reis die ze voor de boeg had en hoe ze de tijd zou doorkomen. Ze had zich voorgenomen aantekeningen te maken in een schriftje en af en toe iets te lezen in de speciaal voor dit doel gekochte verhalenbundel van Edgar Allan Poe.

De volgende dag werd ze pas in Boedapest verwacht. Boven in het net lagen haar koffer en tas. Op de donkerrode kunstleren bank zat schuin tegenover haar een kleine grijzende man in een lichtblauw pak met een boek, waarin hij aandachtig zat te lezen. Aan de kaft te zien, was het een detective. Hij leek in de reflectie van de treinruit tot leven te komen; tegen de achtergrond van het wisselende landschap was daar steeds het beeld van de man met zijn boek. Naast hem stond een aktetas; vermoedelijk was hij van zijn werk op weg naar huis en zou hij zo door zijn vrouw worden verwelkomd, of misschien bestond zijn enige gezelschap wel uit een kanariepiet in een kooitje, die hij alles vertellen zou wat hij die dag had meegemaakt.

Door de reflectie van de man heen keek ze naar buiten en ze zette haar blik op oneindig. Zo wilde ze wel oud worden: in een zonnig hoekje in een trein, op weg naar een ver, haar onbekend land.

De man schraapte de keel en nam uit zijn tas een paar in aluminiumfolie gepakte boterhammetjes.

‘Wilt u er ook een?’ Hij haalde de folie er behoedzaam vanaf.

‘Ah ... nee, dank u.’ Ze keek hem aan. ‘Ik heb zelf te eten meegenomen,’ zei ze en ze richtte haar blik op het voorbijtrekkende landschap. Een koel briesje gleed langs haar wang. Zijn boek – een misdaadroman van een Engelse schrijfster – had hij op het gemeenschappelijke tafeltje gelegd.

‘Hebt u een lange reis voor de boeg?’ vroeg de man, nadat hij een van de boterhammetjes had opgegeten.

‘Ja ... naar Boedapest,’ antwoordde ze binnensmonds en ze hoopte eigenlijk dat hij het hierbij zou laten, want ze was niet echt in voor een babbeltje. Maar de man had een gemoedelijke uitstraling en was van een leeftijd dat hij haar grootvader had kunnen zijn, dus lachte ze even.

‘En u?’

‘Ik ga gewoon maar naar huis,’ antwoordde hij opgeruimd en hij keek haar onderzoekend, maar niet nieuwsgierig aan. Sommige mensen worden opgewekt in gezelschap, terwijl andere dan juist door een gevoel van somberheid worden overmand; de man behoorde duidelijk tot de eerste soort.

Ze keek weer naar buiten. Het gesprek wilde niet echt vlotten, wat meer aan haar lag dan aan de man, en omdat ze niet van plan was nog veel meer te zeggen, besloot ze haar boek te pakken. Ze stond op en ritste een pocket uit haar tas in het net. Het boek droeg op de voorzijde een beeltenis van een vrouw met lang zwart, wapperend haar, wijd opengesperde ogen en een grote gapende mond. Ze nam weer plaats en begon te lezen. Zo zat ze daar, in haar blauwe jurk met witte vest; het donkere haar viel in dikke strengen over haar schouders. Bij het omslaan van een pagina slaakte ze steeds zo’n diepe zucht dat de man, die inmiddels ook weer was gaan lezen, op een gegeven moment van zijn boek opkeek en vroeg: ‘Is het mooi?’ Ze knikte.

‘U houdt van spannende verhalen?’ vroeg de man bescheiden. ‘Als ik dat tenminste goed heb gezien.’

‘Oh ... Ja,’ antwoordde ze met een mengeling van lichte ergernis en verrassing, zoals meisjes die zichzelf in het middelpunt van de wereld plaatsen, gewoon zijn en ze liet haar boek wat

zakken. ‘En u?’ vroeg ze en ze keek hem aan.

‘Ik mag graag een goede detective lezen,’ antwoordde hij. ‘Niet dat ik niet van romans en zo houd’ (wat dat ‘en zo’ inhield, begreep ze niet goed; kennelijk wilde hij niet overkomen als iemand die gewend was romans te lezen). ‘Ze kunnen erg mooi zijn, vooral als ze over mensen gaan in wie je jezelf herkent. Leest u veel?’

‘Vroeger wel, maar nu niet meer,’ antwoordde ze, hoewel ze eigenlijk te jong was om het over vroeger te hebben. Ze sloeg haar benen over elkaar, kwam overeind en vervolgde enigszins ongeduldig. ‘Ik heb er de rust niet meer voor. Ik zal al blij zijn als ik dit boek aan het eind van de vakantie uitheb.’ Ze pakte een rolletje pepermunt uit haar tas. ‘Wilt u er een?’

‘Nee, dank je, kind,’ antwoordde de man en hij keek naar buiten.

De trein begon intussen langzaam maar zeker met enige tussenpozen vaart terug te nemen. Ze keek naar buiten, waar het Hollandse landschap van weiden, slootjes en grazende zwart-wit gevlekte koeien overging in huizen met tuintjes, die tegen de spoorlijn aangeplakt leken te zijn. Ze begreep nooit waarom soms hele huizenblokken zo dicht tegen het spoor waren aangebouwd; haar leek het in elk geval bepaald geen pretje er te wonen. De man stopte zijn boek in zijn tas en pakte een lichte jas van het haakje bij het raam. ‘Dag kind. Ik wens je een voorspoedige reis en pas goed op jezelf. Het beste.’ Hij schoof de glazen deur achter zich dicht, waarna de trein langzaam tot stilstand kwam. Ze keek uit het raam, maar kon de man op het perron niet ontdekken. Ze had hem zeker gemist, want hij was verdwenen.

De volgende dag, laat in de middag, kwam ze in Boedapest aan. Het was onbewolkt en de zon sprenkelde haar licht bescheiden over de perrons, die druk waren met mensen. Ze ijsbeerde er met haar koffer en tas, terwijl ze keek of ze de heer Plievi zag, die haar zou komen ophalen.